

ΠΕΡΣΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΔΟΥΓΑΝΔΑΡ ΚΑΙ Ο ΦΑΝΤΕΛ

ZΟΥΣΕ κάποτε, σ'ε μιά περιφέρεια τής Περσίας, ένας μεγάλος και τριανός άρχοντας, Ταγκούτ τόν λέγανε, αμέτρητα ήσαν τά πλούτη του κι όλοι τόν σεόντουσαν γιά τήν αξία του, τόν άγαπούσαν γιά τήν καλωσύνη τής καρδιάς του και τόν θαύμαζαν γιά τή σοφία του... Ο Ταγκούτ αυτός είχε μιά κόρη πού ώμορφη κι από τού φεγγάρι στή γέμισή του, τή Δουγανδάρ. Πολλοί από τούς άρχοντες τής περιφέρειάς, θαυπωμένοι από τήν καλλονή τής και από τά πλούτη τού πατέρα τής, ζήτησαν νά τήν κάνουν γυναίκα τους. Μά ό Ταγκούτ είχε δώσει στήν κόρη του τήν έλευθερία νά διαλέξει μόνη τής τόν άντρα τής.

—Είμαι θέβαιος, τής είχε πη, ότι τού παλληκάρι πού θά διαλέξεις, θά είνε αξίό σου. Δέν θέλω, λοιπόν, παιδί μου, νά σου όρισω έγω ποιόν θά πάρης άντρα... Θά κάνης μόνη σου τήν εκλογή σου, αφού άκούσης τή φωνή τής καρδιάς και τής λογικής σου...

Ο Ταγκούτ δέν μετανόησε πού έδωσε τούση έλευθερία στήν κόρη του γιά ένα ζήτημα τόσο σοβαρό. Η Δουγανδάρ έβλεπε πολλά παλληκάρια έξυμνα, πλούσια κι ώραία στό άρχοντικό τού πατέρα τής. Κι όλα αυτά τά παλληκάρια φρόντιζαν πώς νά τήν περιποιηθούν και νά τήν καλοπιάσουν. Έκείνη, όμως, δέν έδειχνε σέ κανένα ξεχωριστή προτίμηση. Φαίνονταν σάν νά περίμενε ύπομονετικά τού νέο πού θά κατώρθωνε, με μιά μονάχα ματία του, νά τής χάριση τή γλυκεία άναντριχίλα τής αγάπης...

—Θά πάρω τή Δουγανδάρ γυναίκα μου, θέλει δέν θέλει! έλεγε ό Χιαρκάν στούς φίλους του.

Ο Χιαρκάν αυτός ήταν ένας πλούσιος μά σκληρόκαρδος και άπάνθρωπος έμπορος. Η αλήθεια είνε, πώς τά πλούτη τού πατέρα τής κόρης δέν τού έκαναν καμιά εντύπωση, γιαντί είχε κι αυτός όσα χρειαζόντουσαν γιά νά περιηγή ζωή όλο γλέντι. Έκείνο πού ήθελε, ήταν ή ίδια ή Δουγανδάρ, ή πενταμορφη αυτή κοπέλλα, πού είχε ματία σκοτεινά σάν τήν άναστηρ νύχτα... Και τήν κοπέλλα αυτήν ήταν άποφασισμένος νά τήν κάνει δική του με κάθε τρόπο...

Μιά μέρα, ένας πραγματευτής κοντοστάθηκε μπρός στό άρχοντικό τού Ταγκούτ.

—Θέλεις, κυρά μου, ώμορφα μεταξά, κεντημένα με μπρισιμ, πού δέν τού αντίκρουσε ποτέ τού φως τού ήλιου, γιά νά μη χάση τή λάμψη του; ρώτησε μιά κοπέλλα πού έτυχε νά θρηθή μπροστά τού κείνη τή στιγμή.

Η κοπέλλα αυτή ήταν ή Δουγανδάρ.

Μέ τήν πρώτη ματία πού έβριζε ή κόρη τού Ταγκούτ στό μελαφρό πρόσωπο τού πραγματευτή και στή λυγερή κορμοστασία του, κατάλαβε, από μερικά δυνατά σκιρτήματα πού ένοιωσε στήν καρδιά, ότι αυτός ήταν ό νέος πού περίμενε τόσο καιρό...

—Από δω είσαι, πραγματευτή; τόν ρώτησε με φωνή πού έτρεμε από συγκίνηση.

—Όχι, κυρά μου! άποκρίθηκε αυτός, ταραχμένος από τήν ώμορφία και από τόν τόνο τής φωνής τής κοπέλλας. Είμαι από πολύ μακριά. Φαντέλ λέγομαι—στους όρισμούς σου... Θά πάρης, λοιπόν, μεταξά;

—Μεταξά έχω πολλά, πραγματευτή... "Αν, όμως, θέλεις" νά θέρω άπάντα νά σου δώσω ένα σερμπέτι, κόπιασε... Φαίνεσαι κουρασμένος άπ' τού ταξείδι...

—Τό σερμπέτι σου, κυρά μου, φυθίρωσε τότε ό Φαντέλ, δέν θά με γλυκιάει και δέν θά με δροσισ περισσότερο από τόν καλό σου λόγο... Μετά χαράς όμως, θά τού δεχτώ...

... Έπτασε νά μείνουν μισή ώρα μαζί οι δύο νέοι, γιά νά καταλάβουν πώς ήσαν πλάσιμεις ό ένας γιά τόν άλλον. Και όταν ό Φαντέλ ξαναγύρισε στό άρχοντικό, ύστερ' από μιά περιόδια πού έκανε στά περιχώρα, ή Δουγανδάρ έτρεξε νά πεί στήν άγκαλιά τού πατέρα τής και νά τού πη, θαρκύζοντας από χαρά, πώς είχε θρη επί τέλους τού παλληκάρι πού περίμενε τόσο καιρό γιά ά τού χάριση τήν καρδιά τής.

Ο πατέρας τής χαμογέλασε και ζήτησε νά δη τόν νέον αυτόν. Μόλις τόν είδε και είπαν μερικές κουβέντες μαζί, κατάλαβε τήν αξία τού Φαντέλ και, χωρίς νά λυπηθή επειδή ή πρότιμιο τής Δουγανδάρ έπείσε σ' ένα ταπεινό πραγματευτή, ελόγησε τόν Άλλάχ πού έδωσε τόσο φρόνησι στήν κόρη του, ώστε νά μπορεί νά διαλέξει μόνη τής τόν άντρα τής...

Όταν μαθεύτηκε στήν πολιτεία ή ειδησι πώς ή Δουγανδάρ

άρραβωνιάστηκε, όλοι εκείνοι πού δνειροπολούσανε, ό καθένας γιά λογαριασμό του, νά τήν κάνουν γυναίκα τους, όχι μονάχα λυπηθήκαν πού έχασαν κάθε έλπιδα, μά και θύμωσαν επειδή ή παράξη αυτή κοπέλλα διάλεξε γι' άντρα τήν ένα στωδω πραγματευτή... Και άπ' όλους περισσότερο, θύμωσε ό Χιαρκάν, ό πλούσιος και σκληρόκαρδος έμπορος. Με τή διαφορά πώς αυτός δέν άπελιπίστηκε. Είχε πη πώς ή Δουγανδάρ θά γινότανε γυναίκα του. Ο κόσμος λοιπόν, νά χαλούσε, θά τήν έκανε δική του!

Φρόντισε, λοιπόν, ό Χιαρκάν νά μάρη διάφορες λεπτομέρειες γιά τίς συνήθειες τού Φαντέλ. Και όταν έμαθε πώς ό μισήτος πραγματευτής—πού είχε πεί άγκατασταθή στό άρχοντικό τού Ταγκούτ,—έκανε τακτικά, κάθε άπόγευμα, όλομνησος, περιπατο σ' ένα μεγάλο δάσος πού θρισκότανε λίγο έξω από τήν πολιτεία, έβαλε δέκα ανθρώπους του νά τόν παραφύλασσούν μιά μέρα και νά τόν σκοτώσουν...

Κατά τού θράθυ τής μέρας αυτής, ό Χιαρκάν περίμενε μ' άνυπομονησία στό κονάκι του νά γυρισούν οι άνθρωποι του γιά νά τού άνακοίνωσουν τήν ευχάριστη ειδησι, πώς ό αντίζήλος του δέν ζούσε πεία. Τέλος, οι άνθρωποι του επέστρεψαν, μά ταραχμένοι και τρομαγμένοι. "Από τή λαχνασμένη άνανησι τούς έδειχναν πώς είχαν κάνει πολύ δρόμο τρέχοντας...

—Τι άτέμνιε, λοιπόν; τούς ρώτησε μ' άγνια ό Χιαρκάν. Σκοτώσατε τόν Φαντέλ;

—Πού νά τόν σκοτώσουμε, άρχοντά μου! τού άποκρίθηκε ένας από τούς ανθρώπους του. Μας έβαλες νά ξεκάνουμε ένα γίγαντα, έναν άνθρωπο τρείς φορές ψηλότερο από μας!... Μόλις τόν είδαμε μπροστά μας, φοβήθηκαμε και τού βάλουμε στά πόδια!

—Είστε τρελλοί! φώναξε ό Χιαρκάν, άρριχόντας από τού κακό του. Ο άνθρωπος αυτός έχει τού μπόι τού δικό μου! Σας τρώει, όμως, με τήν παλληκαρία του και γι' αυτό νομιάτε πώς έχετε ένα γίγαντα μπροστά σας! Είσατε δειλοί και άνανδροί!...

Και ό Χιαρκάν διάταξε μερικούς μαούρους σκλάβους του ν' άποκεφαλίσουν τούς δειλούς εκείνους ανθρώπους, πού δέν μπόρεσαν νά σκοτώσουν τόν Φαντέλ!

"Υστερ' από λίγες μέρες, ό Χιαρκάν, άποφασισμένος πάντοτε νά ξεκάνη τόν αντίζήλο του, τόν κάλεσε στό σπίτι του. Ο Φαντέλ δέχτηκε άνυπομιάστος τήν πρόσκληση. Ο Χιαρκάν τόν έβαλε νά καθήσ σ' ένα μεγάλο όντά και τόν περιποιηθήκε όσο καλύτερα μπόρουσε. Σε μιά στιγμή, όμως, βήκε από τήν αίθουσα, λέγοντας ότι θά πήγαινε νά καλέση τούς μουσικούς του. "Άλλ' άντι νά φωνάζη τούς όργανοπαίχτες, πήγε και θρηκε τούς είκοσι χερδονάτους σκλάβους του, πού τούς είπε νά τόν περιμένουν σ' ένα άλλο δωμάτιο, γιά νά τούς δώση διαταγές τί θά κάνουν. Οι άνθρωποι τού αυτού ήθ

ξεραν τί ζητούσε από αυτούς ό κύριός τους, γιαντί τούς είχε μιλήσει σχετικά από πρώτα...

—Είπε τώρα στόν μεγάλο όντά! τούς είπε ό Χιαρκάν. Πηγαινέτε μέσα όλοι μαζί... Όταν θά ξαναβηγήτε, πρέπει ό Φαντέλ νά μνή είνε ζωντανός!

Οι είκοσι άνθρωποι μπήκανε στόν όντά, στόν όποιό ό πραγματευτής περίμενε, ήουχος και ξέννοιαστος, τήν επιστροφή τού Χιαρκάν. "Όσο γιά τόν κακούργο έμπορο, αυτός στάθηκε στήν άκρη τού διαδρόμου, πίσω από μιά κολώνα και παρακολούθησε από κεί νά δη τί θά γινή.

Σε λίγο άκουσε μέσ τού δωμάτιο δυνατό θόρυβο, σάν νά μάλλαναν πολλοί άνθρωποι μαζί. Ο Χιαρκάν άρχισε νά τρίβη τά χέρια του από χαρά. Αύτη τή φορά, ό Φαντέλ δέν θά γλύτωνε. Οι είκοσι άνθρωποι του θά τόν έβγαζαν κομμάτια από κεί μέσα!

Ξαφνικά, ή πόρτα άνοιξε με δύναμη και φάνηκαν μερικοί από τούς άνθρώπους του, με ρουχα ξεσοχισμένα. Κυττάζανε δεξιά και άριστερά στό διάδρομο, σάν νά είχαν χάσει κάποιον και νά έψαχναν νά τόν βρουνε... Στο πρόσωπο τούς ήταν ζωγραφισμένη άπελπισία γιά κάποια άποτυχία τους.

—Τι έγινε; τούς ρώτησε ό Χιαρκάν τρέχοντας κοντά τους. —Γιαντί έβαλες είκοσι ανθρώπους νά σκοτώσουμε έναν άνθρωπο ψηλό μιά πηθαμή; τόν ρώτησε ένας από τούς άνθρώπους του. Όταν μπήκανε στόν όντά και είδαμε αυτό τού τέρας, τά γάσαμε στήν άρχή από τού φόβο μας. Αφού όμως μάς είπες νά τόν σκοτώσουμε, έπρεπε νά εκτελέσουμε τήν έντολή σου. Και χυμίσουμε πάνω τού όλοι μαζί. Μά κείνος γλυτρούσε μέσα από τά πόδια και τά χέρια μας, κάτω από τή μασχάλες μας, χωρίς νά μμπορούμε νά τόν πιάσουμε... Και φαίνεται πώς θά έ-

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΩΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

"Αμαθος θρακι εφορει, κός' ατμηα τὸ θόρει.

 Κουμπάρε, τίμα τὸν παπὰ καὶ σὺ, παπὰ, 'χε γινῶσι.

 Κάποιου καίγονταν τὸ σπίτι, μ' ἔλεγ' ἔχο τὰ κλειδιά!

 Καθὼς τοῦγινεν ἡ κάπα δὲν τὴν πιάνει ράφιμο.

 Βάλ' τὸν μάνταλο στὴν πόρτα, νὰ κοιμάσαι ξεννοισαμένος.

 Γάιδαρος εἶν' ὁ γάιδαρος, καὶ ὅσ' ἄν φορεῖ καὶ σέλλα.

 Γρηά κι' ἂν ὠμορφίζεται δὲν γίνεται κοπέλλα.

 Πάρε τὴν κοιλιὰ καὶ χτύπηε τ' ἄντερα.

 Ὁ Διάβολος ἐφτώχυνε κι' ἔνοιε τὰ παλιὰ του κατὰσιγα.

 "Ἐκαες τὴν ἐκκλησιά, καὶ τὸ καὶ τὸ κάδρο της.

 Πολλὰ καλὰ στὴν ἔρημο, ποὺ καὶ κανεὶς δὲν εἶνε.

 Ποὺ εἶμιές Ἑλλ' ἡ νικέ εἰς

"Ὅταν ἡ συμφορὰ κοιμάται, δὲν πρέπει καεὶς νὰ πᾶν νὰ τὴν
 ζυπήσει. Πορτογαλλικὴ ἡ

"Ἡ τιμὴ ὑπορεῖ ν' ἀπομείνῃ στὸν φτω-
 χό, ποτὲ ὅμως σ' ἕναν πλούσιον ποὺ
 φτώχυνε. Εὐλαβικὴ

"Ἄν ὁ κουτὸς δὲν πήγαινε στὸ πα-
 ζάρι, τὰ χαλασμένα πράγματα δὲν θὰ
 πουλιότουσαν. Ἀνδαλουσίαις

"Ὁ τρελλὸς ἔχει τὴν καρδιά του ἐπά-
 νω στὴ γλώσσα του, ἐνῶ ὁ φρόνιμος
 κρατεῖ καὶ τὴν καρδιά του καὶ τὴ γλώσ-
 σα του στὴ θέσι τους. Τουρκικὴ

"Ἦγὼ! Κόρη τῶν θουινῶν, δὲν λές πα-
 ρὰ μόνο, ὅτι σοὺ λένε. Ἀραβικὴ

Τὸ κρῦο νερὸ καὶ τὸ ζεστὸ φωμὶ, κα
 λοῦν καὶ τὸ γερότερο αἰσιόχι. Ἰσπανικὴ

"Υγεία χωρὶς χρήματα εἶνε μὴ ἀρ-
 ρώσταια ἐπικίνδυνον. Καταλανικὴ

"Ὅποιος τρώγει μοναχὸς του τὸν κό-
 ρα του, ἄς σαμαρώσῃ μοναχὸς του
 τὸ ἄλλο του. Εὐλαβικὴ

"Ὅποιος ἀναλαμβάνει πολλὰ μαζί
 νὰ ἐκτελέσῃ, δὲν τελειώνει κανεὶς.
 Ἀραβικὴ

φυγε ἀπὸ τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦμε... Τὸ φταίει-
 μου δὲν εἶνε δικό μας!

"Ὁ Χιαρκάν, ἔξω φρενῶν γιὰ τὴ δεύτερη ἀποτυχία, διέταξε
 νὰ θανατώσουν καὶ τοὺς εἰκοσι ἀνθρώπους του. "Ἐνας ὅμως
 ἀπὸ αὐτούς, ὁ ὁποῖος ἔγυε νὰ γινεῖ καὶ τὶς λεπτομέρειες
 τῆς πρώτης ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ Φαντέλ, ὑπέροσε νὰ γλυτώσῃ
 τὴν τελευταία στιγμή ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν δειμιῶν κ' ἔτρεξε καὶ
 τὰ φανερώσε ὅλα στὸ δικαστήρι. "Ἐταὶ ὁ Χιαρκάν συνελήθη κ'
 ἔλαθε τὴν τιμωρία ποὺ τὸν ἔδειξε.

—Μὰ εἶνε ἀλήθεια, ἀγαπημένε μου Φαντέλ, πῶς ἔγινε τὴ
 μιὰ φορὰ γίγας καὶ τὴν ἄλλη νάνος; ρώτησε ἡ Δογανδάρ τὸν
 ἀρραβωνιαστικὸ της, ὅταν ἔμαθε τὶς ἀπίστευτες περιπέτειες ποὺ
 τοῦ συνέβησαν.

—Μὰ, εἶνε ἀλήθεια, καλὴ μου, τὴ ἀποκρίθηκε ὁ Φαντέλ.
 Τὴν πρώτη φορὰ δὲν σοὺ εἶπα τίποτα, γιὰ νὰ μὴ σ' ἀνησυγήσω.
 Καὶ οὔτε καὶ τὴ δεύτερη φορὰ θὰ σοὺ ἔλεγα τί ἔπαθα... Ἦρ-
 θαν ὅμως ἔτσι τὰ πράγματα, μὲ τὴ σιλλημὶ τοῦ Χιαρκάν, ὡ-
 στε τὰ ἔμαθες ὅλα μόνι σου... Καὶ ἔξερεις ποῖός μ' ἔβασε διὰ
 φορὲς ἀπὸ σκοτωμοῦ; "Ἐοῦ, Δογανδάρ μου, ἡ ἀγάπη σου! "Ὅ-
 ταν στὸ δάσος εἶδα δέκα ἀνθρώπους νὰ γυμνοῦ ἔπάνω μου γιὰ
 νὰ μὲ σκοτώσουν, μ' ἔβασε γιὰ μὴ ἐπιγῆ ἀπελπίσια, μὲ τὴ
 σκέψι, ὅτι δὲν θὰ ζούσα γιὰ νὰ σὲ θάψω! Καὶ ἡ ἐπιθυμία μου
 νὰ ζῆσω γιὰ σένα, στάθηκε τόσο δυνατὴ, ὥστε κατάλαβα τὸν
 ἑαυτὸ μου νὰ γίνεταί γίγας, χωρὶς νὰ ἔρω καὶ γὰρ πῶς... Καὶ
 ἔκανα τοὺς δολοφόνους νὰ φύγουν τρωαγμένοι... Τὴ δεύτερη
 φορὰ, μέσα στὸ κλειστὸ δοματίο, ἡ ἴδια ἐπιθυμία νὰ ζῆσω γιὰ
 νὰ χαίρωμαι τὴν ὠμορφίαν σου μ' ἔκανε νὰ γίνω μικρὸς σάν
 ποντίκι, γιὰ νὰ γλυστρήσω μέσα ἀπὸ τὰ χεῖρια τῶν κακοῦ-
 λων... "Ἄς εἶνε εὐλογημένη ἡ ἀγάπη σου, Δογανδάρ, ἀσπὸς μοῦ
 ἔσσοε τὴ ζωή!..

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

"Ἐνα ὄρακι ἀνεκδοτοῦ τοῦ Χ. Τρικούπη. Ἡ ὑπέροχη ἀπάντησι
 τὸν στὸν προσωποῦχο τοῦ Ὑπερυγεῖου τῶν Στρατιωτικῶν. Ὁ
 Τρικούπης καὶ ἡ ἀξιώσεις τῶν φίλων του ἐλευθετῶν. Πῶς
 τοὺς εἶχε στὴ θέσι τους. Τὰ χιμήματα τοῦ Θ. Δηληγιάννη.
 Πῶς κλάχε κουδέντα. Τὸ πάθημα τοῦ Ἀριστ. Ρούκη. Ἐνας
 φαντακτικὸς φίλος τοῦ Γ. Ἐσεσκε, κτλ.

Μιὰ μέρα παρουσιάστριε στὸν ἀειμνηστο Χαρίλαο Τρικούπη, ὁ ὁ-
 ποιός, ἐπιτὸς ἀπὸ τὴν προεδρία τῆς κυβερνήσεως, εἶχε ἀναλάβει τότε
 καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, ὁ προσωποῦ-
 χος τοῦ ὑπουργείου αὐτοῦ, γιὰ νὰ τοῦ εἰσηγήθῃ διαφόρους ἰποθέσεις.
 Μεταξὺ τῶν ἰποθέσεων αὐτῶν ἦσαν καὶ δύο - τρεῖς αἰτήσεις ἀξιομα-
 τισίων, ποὺ ζητοῦσαν ἄδεια μὲ πλήρεις τίς ἀποδοχῆς των, γιὰ νὰ πᾶνε
 νὰ σπουδάσουν στὴν Εὐρώπη. Ὁ προσωποῦχος, ἰποβάλλοντας στὸν ὁ-
 ποιό γιὰ τὴν αἴτησιν αὐτῆς, εἰσηγήθηκε τὴν ἀποφασί τοῦ. Ὁ Τρι-
 κούπης, ἀφοῦ ἄκουσε τὰ δικαιολογητικὰ τῆς εἰσηγήσεως τοῦ π. προ-
 σωπάρχου, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ἔντονη :

—Αἱ ἄδεια τῶν κ. κ. ἀξιωματικῶν ἐγκρίνονται ! Ὁι Ἕλληνας ἀξιο-
 ματικοὶ, κ. προσωπάρχῳ, καὶ μόνον τὰς βιτήρας τῶν Εὐρωπαϊκῶν κα-
 ταστημάτων ἂν παρατηρήσῃ, θὰ ἐπιστρέψουν μὲ περισσοτέρας γνώ-
 σεσι στὴν πατρίδα των !..

"Ὅταν ἦταν προδιευθυντὸς ὁ Χαρίλαος Τρικούπης, τὸν ἐπισκέφθηκε
 μιὰ μέρα ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους του βουλευτῆς καὶ τοῦ ζήτησε τὴ με-
 τῆσι ἐνὸς οἰκονομικοῦ ἰσχυρήτου.

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, κίριε πρόεδρε, φα-
 ρεῖται καταρρώος ! τοῦ εἰσηγήσε. Διήρασε
 τὸν Νουὰ μου σὲ δύο παρατάξεις, ποὺ ἀπει-
 λῶν νὰ... ἀλλολοσφαγοῦν !

—Ἐνε τίμοσι, κίριε συνάδελφε ; τὸν ρώ-
 τησε τότε ὁ Τρικούπης.

—Μάλιστα !.. Λένε πῶς εἶνε τιμωτάτος,
 κίριε πρόεδρε.

—"Α !.. φώναξε τότε ὁ Τρικούπης, κατα-
 γαρσθημένος. Μὲ ἰσχυρώσατε, κίριε συνά-
 δελφε. Σὰς εὐχαριστῶ, κίριε, διότι ποὺ ἰπε-
 δεῖσατε ἕνα πρόσωπο κατὰλληλο διὰ νοιάρ-
 χην !..

Κόκαλο ὁ βουλευτῆς.

"Ὅταν ὁ Θ. Δηληγιάννης ἦταν προδιευθο-
 γός ἀπεφασισθὴ ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν νὰ πλη-
 ρωθῇ ἡ θέσις τοῦ Γενικοῦ Προξένου Ἰσταν-
 νίνου, ἡ ὁποία ἦταν κενὴ ἀπὸ καρῶ. Τότε
 παρουσιάστριε στὸν Δηληγιάννη ἕνας κίριος
 κ' ἄρχος γὰ τοῦ αἰτῆσαι γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ
 ἂ ἦταν τρεπτό, ποὺ εἶδεκε καθαροῦ ὅτι φιλο-
 δειξοσε νὰ διορισθῇ ὁ ἴδιος σ' αὐτὴ τὴ θέσι.
 Ὁ Δηληγιάννης ὅμως προσοτήθηκε ἵτι δὲν
 τοῦ κατάλαβε αὐτὸ καὶ τὸν ρώτησε :

—Καὶ γνωρίζετε νινὰ κατὰλληλον διὰ τὴν
 θέαν ταύτην ;

—Βεβαίως ! εἶπε χωρὶς κανένα δισταγμὸ ὁ φίλος ὁ ἐπισκέπτης.

—Ἐποθε τότε ποῦ ἐπιτήρι ; τὸν εἶπε ὁ Δηληγιάννης. Ἐγὼ ὁμοίως
 ὅτι εἰς μίτην φέρω περὶ ἐπὶ τὸ βέλεμα. Οὐδένα βέλεμα κατὰλληλον...
 Οὐδὲ εἰς αὐτὸν !..

Καὶ ὁ φίλος ὁ κίριος μετεβλήθη εἰς στήλην ἄλατος !..

"Ὁ Δηληγιάννης, ὅσοις φρεῖς ἤθελε ν' ἀλλάξῃ θέμα ὀμιλίας, τὸ κα-
 τήφθηκε ἐπιλοῦτάτα, καὶ μάλιστα μ' ἕναν τρόπο φυσικότατο, χωρὶς
 καθόλου νὰ προσβάλῃ τὸν συνομιλήτη του.

"Ὅταν γίνοσε ἀπ' τὴν Εὐρώπην ὁ φίλος τῶν Ἀριστ. Ρούκης, παρου-
 σιάστριε στὸν Δηληγιάννη μ' ἄξιους νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴν πολιτικὴν
 καὶ νὰ τοῦ ἀναπτύξῃ ἰδέαι ἀντιβετεσι μ' ἐκείνας, ποὺ ἀσπαζόταν ὁ
 ἀειμνητος προδιευθογός. Ἀπὸ στενοχώριος ποῦ τὸν Δηληγιάννη,
 καὶ σὲ κάποια στιγμή ποὺ ὁ Ρούκης παρενοῖσε τὴν σταθερότητα τῶν
 πολιτικῶν ἄρχων καὶ ἰδεῶν στὴν Ἑλλάδα μὲ τὸν ἀφοῦ τῆς ὑπόψης,
 τὸν δέκονε διὰ τῆς κατοτέρου ἡμιμήτου ἐρωτήσεως :

—Καὶ εἰπάται, φίλιε φίλε μου, ζῆλον ἐν Γερμανία ;

—Ἐν μέτρο πάντοτε, κίριε πρόεδρε, γιὰ τὸ ἀντήρσις τοῦ Ρούκης.

—Ὅ μὸς ἐπιτρέψετε τότε νὰ προσφέρω ἡμῖν ἐν χάριλλον !..

Κι' ἔτσι ἡ πολιτικὴ συζήτησις ἔληξε ἀπότομα στὴ μέση.

"Ἐνα ἀπὸ τοὺς πῶ φανατικῶς θαυμαστάς τοῦ Θεοτόκη ἦταν καὶ ὁ
 σιμπατρώτης τοῦ Θεοανῶ, ὁ ὁποῖος εἶχε κείνη πολλὰ χρόνια στὴν
 Πάτρα, ὅπου ἦταν τελονομικὸς ἰσχυρήτος. Ἡ λατρεία τοῦ Θεοανῶ
 ποῦς τὸν Θεοτόκη ἦταν ἀποκρίστη. Κίριε φορὰ ποὺ πενήσοις ὁ ἀει-
 μνητος πολιτικὸς ἀπὸ τὴν Πάτρα, ὁ θαυμαστῆς τῶν ἀνέβηται στὸ βελ-
 οντι καὶ τοῦ προσέφερε πέντε - ἔξη αἰνῶ, μέσα σ' ἕνα μαντήλι, λέγον-
 τὰς του :

—Κόντε μου, σοὺ ἔφερα πέντ' ἔξ αἰνοῦμαι. Σίμωρα μόνις τὰ γεννή-
 σανε ἡ κόντες στὸ σπίτι μας !

Κι' ὁ σιμπατῆς Κόντες δεχόταν πάντοτε τὸ δῶρο τοῦ φίλου του.

Ὁ Χαρίλαος Τρικούπης